

Upwards and Onwards

Parasha Lech Lecha

לע"נ א"מ חנה בת אברהם דוד הכ"מ

12 ¹ **H**ASHEM said to Abram, "Go for yourself from your land, from your birthplace, and from your father's house to the land that I will show you. ² And I will make of you a great nation; I will bless you, and I will make your name great,

א Rashi.
 1. לך לך – GO FOR YOURSELF. לְהִנָּאתָךְ – For your pleasure, וְלִטְבוֹתְךָ – and for your benefit.¹ שָׁם – There, וְיָבֵאן אִי אֶתָּה זֹכֶה לְבָנִים² – "I will make of you a great nation"; – whereas here you do not merit having children.² וְעוֹד – And furthermore, you will benefit by going, שְׂאוֹדִיעַ טְבַעְךָ בְּעוֹלָם³ – for thereby I will make your name³ known in the world.⁴

4 Pirkei Torah - R. Gifter - pg 34

3 - 13

C hazal (Avos 5:3) teach that Avraham underwent ten trials and passed them all. The first of these (see Rashi there and Pirkei D'Rabbi Eliezer 25) was having to hide underground for thirteen years from King Nimrod, who sought to kill him because of his beliefs. If Avraham had renounced his belief in Hashem, he could have lived in peace. The second trial was being thrown into a burning furnace – again because of his beliefs. The Torah itself, however, does not mention these two tests outright, and the first mention of any test is the third one – that of *Lech Lecha* – Avraham's having to uproot himself and move to a new land. Avraham's first two tests were truly great ones; why indeed does the Torah not make mention of them?

5 In Kiddushin 31a, Chazal teach, "קְדוּל הַמִּצְוָה וְעוֹשָׂהּ מִמִּי שְׂאִינוּ קוֹצְוִים, וְעוֹשָׂהּ גְדוּל הַמִּצְוָה וְעוֹשָׂהּ מִמִּי שְׂאִינוּ קוֹצְוִים." Greater is the mitzvah of one who is obligated to act and does so than the mitzvah of one who is not obligated and does so." This is difficult to understand, for surely a mitzvah performed voluntarily displays a greater desire to fulfill Hashem's will than an act of obligation which one has no choice but to obey!

The ultimate level in mitzvah performance is to do a mitzvah solely because it is the will of Hashem, without any ulterior motivation (see Toldos 26:5). Although a mitzvah performed voluntarily does indeed display a great desire to fulfill Hashem's will, it nevertheless remains an act stemming from one's self-motivation and not from a Divine command, regardless of how pure one's intent may be. However, someone who is obligated to perform a mitzvah possesses the ability to fulfill that mitzvah solely because it is the will of Hashem. A mitzvah performed accordingly is the ideal mitzvah.

6 Returning to our original difficulty, why does the Torah not mention Avraham's first two tests? The first two of Avraham's trials did not involve his fulfilling Divine commands. Hashem had not instructed Avraham to sacrifice himself as proof of his belief in Hashem, and regardless of how correct his deeds were, they were ultimately the products of self-motivation and understanding. The first of Avraham's

וַיֹּאמֶר ד' אל אברהם לך לך וגו'. כהניס לדקדק כי מהראוי היה שמאמר הראשון מהשי' לאהביה. ויהי בלחה ממנו ד' מברמיה מי'ע. כי בלחמה לאהביה הי' השורש של כל ברמיה מי'ע. ולכן ניתוסף לו כי בשמו שיכיה מנין רמיה. ואף כי בלחמה גם המאמר הזה היה מנוח מהשי'. אבל היה יותר ראוי שיכיה ממנו הכבועות לדורות אשר הנה מרמיה מי'ע.

trials, which saw the fulfillment of a Divine command – solely because it was Divine will – was the third test, *Lech Lecha*, when Hashem commanded Avraham to leave his homeland and journey to a foreign country. The greater part of *Sefer Bereishis* does not instruct us with mitzvos, but instead teaches us the deeds and lives of the Avos, Klal Yisroel's pillars whom we must emulate. Like mitzvos themselves, the traits of the Avos must also be emulated. Thus, the first test the Torah mentions is Avraham's third test because, unlike the first two, it teaches the essence of the Jew – the unique ability to serve Hashem purely because He has so commanded.

7 - 13

אמנם יל. כי במאמר הראשון הזה. רמז לו השי' ופחה לו פחה טוב לכוס בזה לכל מרמיה מי'ע לעשות אותם בהגלית השלימות. ולהשמר מכל מנוח ליה בהגלית השלימות. וזה לריך מקודם לקבל עליו עול מיש בשלימות. שיכיה מוכן לשמוע בקול הי' להשמר מכל הגלית ולקיים כל המיש. אף כשיכיה נגד חשקו והרגלו הסבעי. ולא ידע שום טעם בהחמתקו מהגלית ובקיום העשב. והו לך לך מאריך. הייט קבלת בעול מיש ליקר לו מכל הגלית. אף כי הוא רגיל בהם והחוק בו בטבע ההולדה. והו וממולדתו ומנין אביך. אל הארץ אשר ארריך. הייט קבלת בעול מיש. שיכיה תמיד מוכן ליקר ולהכנס בכל המיש. אף שלא יכיה יודע שום טעם. והו דוגמת אשר ארריך. שלא ידע לאן הוא הולך ולאזהר תכליה ילך שמה. בצי' יהיה מוכן לעשות לזונו ית' בלבד שלם לכל אשר יזכה עליו:

דבר זה הקשה בעל הפלאה בספרו פנים יפות עה"ת, ותיירץ בזה"ל: יש מצות שיש בהם הנאת הגוף כמו תענוג שבת ושמחת י"ט ואכילת קדשים בזמן המקדש דכתיב ואלתלפני ה' אלווקך ושמת, ובמצוות אלו מסית היצה"ר לכוון בהן להנאת עצמו וזה אם יזכך עצמו ומחשבתו שלא יעלה בלבו שום הנאה ושמתת גופו שלא יהי ליצה"ר חלק בו אלא לקיים מצות בוראו כמשחז"ל בפרק הריני נויר אמר רבבי"ח אמר ר' יוחנן מאי דכתיב כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו במ פושעים יכשלו במ שנים שצלו פסחיהם אחד אכלו לשם מצוה ואחד לשם אכילה גסה... וזה ה"י עיקר הנסיון באברהם דאף שהבטיח לו הקב"ה שכר גדול לא ה"י מחשבתו לשכר אלא לקיים מצות הבורא והיינו דכתיב... וילך אברם כאשר דבר אליו ה' פי לא ה"י מתכוון אלא לקיים מצות הבורא ולא להנאות, עכ"ל. (ועי באור החיים שם עה"פ פרשה י"ב פסוק ד).

קודם שניגש לדקדק בלשון הפסוקים נקדים הקדמה קצרה, והוא כי המשנה באבות (פרק ה' משנה ג') מונה עשרה נסיונות שבהן נתנסה אברהם אבינו, ויש כמה שיטות מה היו עשרה הנסיונות וכנראה שאין על זה מסורת ברורה. הרבה ראשונים סוברים כי תחילת הנסיונות היה נסיון אור כשדים, וכן איתא באמת בפרקי דר' אליעזר. אבל הרמב"ם ורבינו בחיי סוברים שנסיון הראשון ה"י הציווי של לך לך, וכן איתא באבות דר' נתן פרק ל"ג. ומקשים על שיטה זו איך שייך לומר שדבר גדול כמסירת נפשו למיתה עבור אמונתו לא יחשב במנין הנסיונות, ומה שנראה לעומתו כדבר קטן וקל כמו ההליכה מחרן לארץ כנען - אשר אברהם כבר יצא מדעת עצמו (וכאיתא בסוף פ' נח י"א ל"א ויצאו אתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען) - יחשב לנסיון הראשון. וכדי להבין זאת נתחיל בביאור הפסוקים.

והנה דברי הפנים יפות נפלאים מאד ומובנים היטב עפ"י כל אריכות דבריו הני"ל כי זה היה הפעם הראשונה שנוקק אברהם אבינו לכופ את יצרן שלא לעשות מעשה משום ששכלו גזר כן אלא לבטל שכלו ודעתו וטעמו והנאות ולפעול רק מפני שכן צוה ה', ולעשות נחת רוח לקונו להשתמש במעלת הבחירה לקיום מצותו יתברך. אשר על כן נחשב זה לדעת הרמב"ם נסיון הראשון כי ה"י זה מצותו הראשונה. משא"כ באור כשדים כי שם הגיע אברהם לתכלית השלימות במדות ודעת עד למדרגת נביא רק ע"י שכלו בלבד כי הלך ישר כאשר עשאו האלוקים ופרק מעל צוארו עול חשבונות הרבים אשר בקשו בני אדם הכל ע"י הכרת עצמו, גם מה שהפליג בפרסום האמונה ע"י גילוי השקר והטעות שבע"ז עד כדי מסירת נפש ממש ה"י זה מחמת שכן הבין להיות יפילוסוף אלוקי, וכל זה לא נקרא נסיון (ועי אור רש"י לך לך דף פ"ה). ורק כאשר נצרך לעשות דבר של טעם לא משום הטעם רק מפני שהוא ציווי ה' - זה היה נסיון עבורו ובזאת נבחן ועמד בנסיון. ומשם עלה לכל שאר הנסיונות והמעלות כי שכר מצוה מצוה עד שממנו נתפרסמה בעולם העבודה לאלוקים. וגם זכה על ידי התאמצותו זאת שמעשיו הללו היתה בהן יצירה לדורות על בני ובני בני ישראל עבדי ה'.

ויאמר ה' אל אברם - הנה זו הפעם הראשונה שהוזכר בתורה שדבר אליו ה' ועד עכשיו לא ידענו ממנו כלום, מי זה אברם ומה טיבו. ומיד הוא מתגלה לפנינו בכל הוד תפארתו כנביא ה' אשר השלים את עצמו משך חמש ושבעים שנה עד שהגיע למדרגה שלא יהא יצרו מתגבר עליו בדבר בעולם ושלא תהי לו מחשבה כלל באחד מדברים בטלים, והקב"ה מצוה לו כאן המצוה הראשונה בחייו, כי עד עכשיו ה"י עושה הכל מדעת עצמו על פי מה שהבינו מדעו שכן הוא דרך ה'.

לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך - פרש"י לך לך להנאתך ולטובתך ושם אעשך לגוי גדול וכאן אי אתה זוכה לבנים. והנה כל זה פלא הוא כי מלבד מה שהערנו לעיל שאברהם כבר היה על הדרך ומה נסיון יש בזה, נראה דבהבטחה זו נתבטל הנסיון לגמרי כי מי הוא זה אשר בהיותו בן חמש ושבעים שנה ועדיין אין לו בנים ונאמר לו כי בקצה הארץ יש רופא אשר ודאי יכול לרפאותו שיהיו לו בנים ובני בנים, האם לנסיון וקושי יחשב לו ללכת לשם, הלא בשמחה ישא את רגליו להגיע למקום ההוא. וכאן הקב"ה בעצמו אומר לאברהם שם אעשך לגוי גדול וכאן אי אתה זוכה לבנים, והוא הנביא מבין ומאזין שהש"י הכל יכול הוא המדבר אליו ואין שום ספק בדבר, איזה נסיון יש בזה לאברהם אבינו.

13 Ethics from Sinai - R. Bunim - pg 15

Gifted with thinking minds, we may well find it tempting to seek to probe and fathom the reasons for the mitzvot, and then to remain staunchly convinced that we know their real reasons; their ultimate meanings and significance.

Here we must be very careful. While we may discern the general purpose of the mitzvot as a whole, we must beware of deciding on specific reasons or meanings for individual mitzvot and then observing them only for these reasons. We must do mitzvot not for the sake of any reward, though reward there is; nor because we believe we understand their purpose, though purpose they surely have; but essentially because they are mitzvot, the Almighty's precepts and commandments.

Judaism is suspicious of man's capacity to rationalize. When Kaiser Wilhelm invaded Belgium, he was reminded of his treaty commitments, which his action violated. The Kaiser replied, "We shall take Belgium; let the philosophers find the necessary explanations." The human being has a built in "philosopher" in his mind, which can seek to justify and explain any act to himself and the world. Reason can be a handmaiden of the will, supplying plausible and interesting explanations that are totally false, when you will not or cannot find the truth. A recent thinker once said, "Philosophy is simply the formation of bad reasons for what we believe on instinct."

The determination to keep and obey the mitzvot must emanate not from sophisticated "understanding" and intellectual assent but from a total commitment by the human being to the authority of the Almighty.

ברש"י ומדרש'י למה לא גילה לו מיד כו' פשוט כי זה עצמו בחינת ארץ ישראל. להבטל בכל החושים והרצונות רק לרצון ה' יתברך כמו שכתוב (בראשית יב, א) לך לך מארצך כו'. דהיינו כל התדבקות חיצוניות להשליך הכל עבור לראות רצונך יתברך ואז נתגלה רצונך להאדם. והכלל כי זה צריך להיות תמיד רצון האדם רק לשמוע ולקבל מה שאינו יכול שאין שיעור לידיעתו יתברך כראוי להיות בטל יותר ויותר תמיד. וזהו שמעי בת וראי כו' שתמיד צריך להיות בבחינת ראייה והסתכלות והאזנה לקבל מה שלמעלה מהשגתו על ידי ביטול שכלו וידיעתו עתה:

(1) You are probably aware of the well-known Jewish tenet that God created the world. It is less well-known that creation is not a one-time event in the past, but a continuous process at every moment.² God recreates the world at every instant. Were it not for the flow of Divine energy, all that exists would spontaneously lapse into nothingness. As a consequence, everything that exists partakes of God's Divinity and sanctity. This means that nothing that exists is inherently and irredeemably evil: indeed, nothing that exists is inherently and irredeemably secular. Each thing has a potential for holiness which will or will not be realized, depending upon how it is used. With respect to that potential the world exists in an unfinished state. Man is called upon to become a partner with God in completing the creation by realizing that potential.

15 A Roman asked³ R. Akiva: "Whose actions are greater, those of God or those of man?" Anticipating that R. Akiva would reply piously that God's actions are greater, the Roman was prepared to challenge him with circumcision. The body is God's creation. Why then do Jews mutilate it by cutting off part of it, if God's actions are greater than man's? But R. Akiva answered that man's actions are greater than God's! And he proceeded to prove it. He put raw wheat and cake in front of the Roman and asked him which he would prefer to eat. When the Roman chose the cake, R. Akiva pointed out that God made the wheat, but man made the cake! That sufficed to stump the Roman, but we are not so easily put off. How can the wheat and the cake show the superiority of man's actions when man needs God's wheat in order to make the cake?! Furthermore, how do we make the cake? We need to thresh and winnow the wheat, grind the grain into flour, add other ingredients and apply heat so that various chemical changes will occur. All these processes depend upon the "laws of nature" as applied to the wheat, flour and other ingredients, each with its natural properties.

But if God is constantly recreating the world, "nature" is just a name for His activity: He makes possible all of the processes in the production of the cake. Even "our" actions are largely due to God's help! How then can man's actions be superior to God's?

16 They can't, and that was not what R. Akiva meant. What he meant was that: the end product of man's actions is superior to the end product of God's actions. That is why God made wheat inedible and man-made cake edible. God has deliberately left the world in an unfinished state and invited man to finish it. Thus it is consistent for us to circumcise the body which God made; circumcision is our share in completing the creation of that body. In this respect, circumcision illustrates the Jewish attitude towards every part of the world. Each thing that exists is a creation; it owes its existence to a specific Divine decision. That connection to the Divine will gives it its sanctity-potential which can only be realized through appropriate human actions.

ל' גי'ר של'ק אה ס'ל

17 וכיון שלכ"א יש תפקיד ויעוד מיוחד, לכך שונים תנאי החיים של כל אחד, לזה חיו קלים ולשני החיים קשים יותר, ובאופן כללי הרי גם כפי הנראה לעינים יש לכל אדם את יחודו של מהלך יויו שאין להשוותו למהלך חייהם של אחרים. והוא כיון שלכ"א יש תפקידו המיוחד אליו נותנים לו כל התנאים המתאימים בכדי שיוכל למלאותו. ואף המצבים הקשים בחיי האדם הם ג"כ אמצעים שניתנו לו בכדי שיגיע אל תקונו, שאין רע יורד מן השמים, והכל הוא לטובת האדם כדי שיתקן בזה את השייך אליו, שע"ז ישיג יעודו ותפקידו בעולמו.

18 ובמיוחד שייך ענין זה בענינים הרוחניים, עניני טבעיות ותכונות הנפש, שלכל אחד יש הטבעיות ותכונות הנפש המיוחדים אליו. יש שנוגד עם מדות ותכונות טובות, ויש הסובל מטבעיות ומדות רעות, נגוע בכעס או בתאוה וגאווה וכיוצא בזה שאר המדות הרעות. הכל הוא כדי שיוכל לתקן את מה שהוא צריך לתקן וימלא יעודו בעולמו. ולא רק התכונות הטובות מביאות אותו אל יעודו, אלא גם התכונות הרעות והמדות הרעות, שע"י שמתגבר עליהם ומשבר מדותיו הרעות מגיע לתפקידו ויעודו בעולמו.

19 וזהו ג"כ ענינם של כל נסיונות החיים העוברים על האדם, שיש שמן השמים מנהיגים את האדם בנסיונות קשים, ועד שלפעמים בא ח"ו להתרעם על הנהגת הבורא אתו שמעמיד אותו בנסיונות קשים כאלו שאינו מסוגל לעמוד בהם. אך האמת היא שכל נסיונות החיים העוברים על איש יהודי, הרי כולם הם להנאתך ולטובתך, שמוכילים אותו להשיג תכליתו, שע"י שיתגבר על הנסיונות יוכל להגיע לתקונו ויעודו בעולמו.

21

ועפ"ז נבוא לב' מאמר ר' לוי איני יודע אי זו תביבה האם לך לך מארצך או לך לך אל ארץ המוריה, היינו שהם ב' מיני נסיונות העומדים בחיי האדם, יש את המלחמה התמידית בבחי' לך לך מארצך, היציאה מהתכונות והטבעיות, שזה נסיון תמידי בכל עת ובכל שעה, שעל כל צעד ושעל הריהו עומד בנסיונות, שמתגברים עליו תכונותיו הרעות ותאותיו ותודיר צריך לעמוד עמהם בקשרי מלחמה. וישנו נסיון כמו העקדה, שהוא אמנם קשה הרבה יותר, אך הוא נסיון חד פעמי, וכענין פחו עליו יצרו. והשאלה היא מה חביב יותר האם המלחמה התמידית שהיא קשה ביותר, כמאחז"ל (כתובות לג:): אלמלי נגדוהו לחנניה מישאל ועזריה הוו פלחין לצלמא, שענינים אלו שתדיר צריך להלחם עמהם הם בבחי' נגדוהו, או בחי' הנסיונות כנסיון העקדה שאמנם הינם באופן חד פעמי אך קשים הרבה יותר, שאו צריך למסור עצמו לגמרי בלא להשאיר שום שיור לעצמו, בבחי' לך אני וכל אשר לי, שאין דבר קשה יותר מנסיון כזה. אך המשותף לכל הנסיונות שהם בחי' לך לך, שמסבב הסיבות סיבבם אליו שעל ידם יגיע אל תקונו נשמתו ויעודו בעולמו.

20

וזהו פי' לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, לך לך, היינו אל יעודך, אל תקונו נשמתך מה שאתה צריך לתקן בעולם הזה, שזהו עיקר תפקידו של יהודי, כדאי בתורת אבות כי גם אם יהודי בעוה"ז לומד ומתפלל ועוסק במעשים טובים, הרי אם אינו מתקן את יעודו מה שצריך לתקן בעולם, אזי כשעולה לעולם העליון שואלים אותו מה פעלת בעולם הזה, פי' שהרי לא תקנת את העיקר, את שהיה תפקידך לתקן שזה היה יעודך בעולם. וזה הוא דבר ה' אל אברהם, שנכלל בזה גם הוראה לכלל ישראל זרעו של אברהם, לך לך פי' להגיע אל תקונו הנשמה השייך אליך ולתכלית המיועדת אליך, עליך לצאת מארצך ומולדתך ובית אביך, היינו מכל התנאים והתכונות והטבעיות שלך.

Then came the divine call: Go! Go from your land, from your birthplace, and from your father's house, to the land that I will show you. Now that you have realized the full capacity of your conscious powers, said G-d to Abraham, "Go to you"—to the true you. I will show you a land that is the essence of your own self, a land that lies beyond the "land," "birthplace," and "father's house" you know.

The countless factors involved in making us what we are can be generalized under three categories: the natural, the impressed, and the acquired.

23 We begin life already programmed with drives and inclinations that form an inborn psyche and character. Then begins, from the moment of birth, the influence of our environment, as parents, teachers and peers impress their manners and attitudes upon our souls. Finally, a third and overriding influence comes with the attainment of intellectual maturity: man, alone in G-d's creation, has been granted an objective intellect with which he can, to a great extent, choose the stimuli to which he is exposed and the manner in which they shall affect him. With his mind, he is empowered to develop himself beyond—and even contrary to—his genetic and conditioned self.

24 This is the deeper significance of the words "your land," "your birthplace" and "your father's house" in G-d's call to Abraham. Eretz, the Hebrew word for "land" and "earth," is etymologically related to the word ratzon—"will" and "desire"; hence, "your land" also translates as "your natural desires." "Your birthplace"—molad'techa—is a reference to the influence of home and society. And beit avicha, "your father's house," refers to man as a mature and rational being, forging his mind-set, character and behavior with the transcendent objectivity of the intellect.

25 By conventional standards, this constitutes the ultimate in human achievement: the development of one's natural instincts, the assimilation of learned and observed truths, and the remaking of self through the objective arbiter of mind. In truth, however, the intellect is still part and parcel

31

ובזה שונה ענין הרוחניות מענינים הגשמיים, שאם בענינים הגשמיים אף אם אינו הולך שיך שיעמוד על מקומו, אבל בענינים הרוחניים אינו כן, תמיד צריך האדם לילך ולהתקדם, ואם עומד במקומו הר"ז גופא נחשב לו ירידה. וענין זה שיך בכל תקופה בחיים, הן בתקופה הראשונה הקשה ביותר שתפקידו אז לך לך מארצך וממולדתך, והן אח"כ כאשר תפקידו הוא התהלך לפני והיה תמים, וכן בנסיגות של לך לך אל ארץ המוריה, תמיד צריך להיות הולך בעבודת ה'. וכמ"כ הוא בכל יום, שבכל יום ויום צריך יהודי לילך ולהתקדם, הן במצות מעשיות עשה ול"ת, והן במצות המסורות ללב כגון ואהבת את ה' א' בכל לבבך ובכל נפשך ואת ה' א' תירא, שאם אינו עוסק בהם להשיגם הר"ז עצמו נסיגה. וע"כ נאמרו כל הצוויים האלו בלשון הליכה, שהורה הקב"ה לאברהם את הדרך לכלל ישראל, שמחויבים תמיד לילך ולהתקדם ולתקן יעודם שעי"ז יתקנו תיקון נשמתם ויגיעו אל

of our humanity, remaining ever subject to the deficiencies and limitations of the human state; while it may surmount the confines of the inborn and the impressed, the intellect is never truly free of the ego and its prejudices.

26 But there is a higher self to man, a self free of all that defines and confines the human. This is the "spark of G-dliness" that is the core of his soul: the divine essence that G-d breathed into him, the "image of G-d" in which he was created. The eretz that G-d promised to show Abraham.

27 In his journey of discovery, Abraham must obviously depart the "land, birthplace and father's house" of his native Mesopotamia; he must obviously reject the pagan culture of Ur Kasdim and Charan. But this is not the departure of which G-d speaks. Abraham received this call in his eighth decade—many years after he had renounced the pagan ways of his family and birthplace, recognized G-d, and had a profound impact on his society. Still he is told: Go! Depart from your nature, depart from your habits, depart from your rational self. After rejecting your negative, idolatrous origins, you must now also transcend your positive and gainful past. Reach beyond yourself, however perfected it is.

28 Human perfection is simply not enough. For anything human—even the objective, transcendent intellect—is still part of the created reality, ever subject to and defined by it. Yet G-d invites us to experience that which transcends all limit and definition—Himself. But first we must "go away."

* This was G-d's first command to the first Jew: Go away from your finite self, to come to the "you" that only I can show you—the you that is one with Me.

29

ונאמר זאת בלשון הליכה, להורות שזה תפקידו של יהודי, ללכת ולהתקדם תמיד בדרכו אל יעודו. ומרומו בג' הפעמים של לשון הליכה, כי הציווי ללכת ולהתקדם בעבודת ה' שיך בכל תקופות חייו של איש יהודי, וכמו שג"פ אלו היו בג' תקופות בחיי אברהם: לך לך מארצך נאמר לו עוד קודם שנכנס לארץ ישראל, והתהלך לפני והיה תמים נאמר לו אח"כ כאשר היה כבר בן צ"ט שנים, ולך לך אל ארץ המוריה נאמר לו בתקופה המאוחרת יותר כשכבר היה בוקנותו. בכל התקופות צריך תמיד ללכת ולהתקדם לקראת היעוד. בכל תקופה מתקופות החיים ישנו את התפקיד המיוחד השיך לתקופה הזו, ומשום כך מתחלפים גם בכל תקופה תכונותיו של האדם, שהטעם בזה כאמור שנותנים לו מן השמים את התנאים המתאימים או בכדי שיוכל לתקן את מה שתפקידו לתקן בתקופה זו. ודבר ה' הראשון שמצינו בתורה שדבר הקב"ה אל אברהם היה לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך, כנגד התקופה הראשונה בחיי האדם כאשר הוא בצעירותו ומתגברים בו כל הרצונות והתשוקות והתאות הרעות, ותפקידו אז להתנער מכל זה, שזוהו המאבק הקשה ביותר בחיים. אחר התקופה הזאת ישנו הצווי התהלך לפני והיה תמים, שאף אם עבר כראוי את תקופת התאות הרעות תפקידו הוא להגיע לשלמות, שיתכן אצל אדם שאף שאינו חוסא אך מ"מ לשלמות

30

והכלל הוא שבעבודת ה' אסור לו לאדם לעמוד על מקומו ותמיד צריך להיות הולך ומתקדם, וכל שנה ושנה שנתן לו הקב"ה עליו לנצל כדי ללכת הלאה בעבודת ה', ולא לעמוד במקום אחד. שזוהו הצווי התהלך לפני והיה תמים, שילך ויתקדם להשגת השלמות. והתיקון הגמור הוא ענין הנסיון של לך לך אל ארץ המוריה שהוא הנסיון הקשה ביותר שצריך למסור את עצמו לגמרי כדי לעמוד בו, ומכל אלו התקופות ונסיגות החיים מה שיהודי מתקן בימי חייו עי"ז מגיע לתכליתו ויעודו בעולמו.

THE WAYS of God are straight. There should be no possibility of taking the wrong turn. There are no turns. But if one does not want the truth... If one rebels... Even the ways of God, even the precious gifts of God can lead to failure.

When one is making progress in the life of the spirit many doors open before him. But there is no standing still. If one thinks one is standing still, in truth he is falling. This is our situation. We are falling continuously, but we don't know it. There is nothing worse than this.

The very "ways of God" used by the tzaddik as a means of progress lead to failure when used by the rebel. Everything in life is a challenge. Everything is a test. The very means given by God to achieve *aliyah*, — spiritual ascent — can be used by the *yetzer ha-ra* for the opposite.

34 Ethics from Sinai - R. Benim

The *mitzvot* cover a wide range indeed: they are extensive, applying to all kinds of activities, and they are intensive, directing themselves to every part of the human being. This great range suggests something about the general purpose of *mitzvot*. Although most of them are only overt physical acts, they work their effect subtly, slowly, cumulatively, to transform our hearts, our minds, our very lives. The *mitzvot* are designed to inspire, ennoble and elevate man: to inform and imbue his life with the divinity that is latent in him. To achieve this, the *mitzvot* must reach every area and walk of life, every sphere of human activity, to hallow it. And the *mitzvot* must penetrate into the far reaches of human consciousness.

35 How appropriate and meaningful is the Hebrew word *tzakoth* (to make pure, meritorious), for it also means to cleanse. The *mitzvot* are indeed for spiritual cleansing. We live in a world of temptation and brutality. Our senses are constantly assailed by a barrage of banality and obscenity. Our mass media seek largely to cater to the lowest common denominator, the worst instincts and interests. Who knows how much of the invidious "fallout" is absorbed by our nature? Exposed to so much "dirt," we need frequent cleansing with "a strong detergent that has deep-down cleansing action" (to borrow or paraphrase some of Madison Avenue's scintillating language). The Almighty wanted Israel to be cleansed and pure: and so He gave us a comprehensive Torah and surrounded us with *mitzvot*.

37 But aren't knowledge and action in conflict with each other? After all, knowledge involves the development of self, while action may mean putting aside self-oriented instincts for the task at hand. So when we have a free hour, how should we use it? How does a person cross over this difficult divide from the sublime world of thought to the material world of deed? By recognizing why you were put here in the first place—to serve your creator. Personal growth is necessary but not an end in itself. When we humbly acknowledge our role in life, and recognize that the world does not revolve around our ego, we put aside our vanity and act responsibly. We realize that each of us is integral in shaping the world but that none of us has the power—or the responsibility—to do it alone.

Summary:

- Acceptance of the Yoke of Heaven
 - Trial: Obeying Hashem's will for His sake only
 - Brit Mila ; Perfecting this world, partnership
- Moving towards ones destination and purpose
 - Trial: Everyday, transcending our physical limitations
 - All stages of life constantly moving forward
- Lesson: Way to fulfill Hashem's desire & actualize self = Action

לא שייך לתת מכשול לפני הבחור. המבשול שבבחירה הוא הפשיעה של הבחור. והבחירה לבדה היא הקובעת מיהו הצדיק ומיהו הפושע שהולך אחרי רצונותיו ואחרי שרירות לבו. הפושע מקבל אותם הכלים ממש כמו הצדיק — כל הכלים של הסייעתא דשמיא; וכל אחד ואחד משתמש בכל כליו. היינו בכל אשר ישיג בחושינו ובשכלנו, אלא שהצדיק משתמש בהם לעלייה. והפושע משתמש באותם הכלים לירידה — יצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם.

ואין כל פשרה בין שתי אפשרויות אלו של הבחירה. האדם הינו תמיד או עולה או יורד. הבינוני הוא זה שמצבו משתנה. לפרקים עולה ולפרקים יורד. היינו שהוא צדיק ופושע לסירוגין. אבל בכל רגע כשהוא לעצמו לא יתכוו שיהיה בינוני בבחירתו. אלא הוא או צדיק או פושע.

בעת שמצב האדם משתנה לטובה הריהו מביט על העולם בהשקפה אחרת. ומיד מתחילה האמת להתבהר לעיניו. אם גם שמכיר את פחיתותו שהוא עדיין נתון בה. מבחין הוא כבר בדרכי העלייה הפתוחים לפניו. ושבהם כבר שם פעמיו. כל מי שמדמה לעצמו כאילו נשאר במקום אחד הריהו טועה טעות גדולה מאד. כי למעשה לא תתכן עמידה. ואין הוא אלא מתדרדר ויורד ומשתנה לרעה בכל נקודה ונקודה שבכל הכלים שניתנו לו. וגם את הפשיעות שבבחירתו לא יראה כי נעשו לו כהיתר.

מה מצבנו? — מי שירצה להכיר את האמת ידע ויווכח שהנו פושע בכל רגע. פושע בכל נקודה. הגרוע ביותר — שלא ידע מזה כלל.

36 Toward a Meaningful Life - F. Jacobson - 25

The material world is the final loop of G-d's complex cosmic circle, the last section that must be completed to achieve true unity. And because this world is the most tangible, finite portion of His creation, the divine essence is expressed in tangible and finite terms—and that is human action. The deed is the exclusive property of the material world and the physical body.

Were we to limit ourselves to study, to accumulating knowledge without implementing it, we would never realize the intention of our entire existence. The most brilliant thoughts and virtuous intentions cannot on their own perform a single act of charity; they cannot reach out to another person with love. They cannot change this world.

38 We must know what we do and do what we know. We must be role models—not only for our children, but for our friends and associates. Carry out your every good thought. Use your intelligence to solve actual problems. Express your love by stretching out a helping hand. Give your money and time to charity. A small talent that is put to use is far more valuable than a great talent that is wasted.

Think about your ideology, and ask yourself: How much of it do I live up to? When considering any plan of action, ask yourself: What difference will it make? Tomorrow morning, before you engage in any intellectual inquiry, do a good deed. Simply do it, and you will see how it enriches your outlook on life, for this is a two-way street—just as the ideology feeds the deed, the deed fortifies the ideology. Indeed, it creates ideology.

And remember, the essential thing is the deed, for a deed has the power of the divine. Your act makes G-d act. In its simplicity, a good deed is mightier than the greatest ideas ever concocted.